

M. MŁYNARSKA

WPŁYW SOKU JELITOWEGO NA SKURCZE GŁODOWE ŻOŁĄDKA

Z Zakładu Fizjologii A. M. w Krakowie
Kierownik: prof. dr J. Kaulbersz

W doświadczeniach na 7 psach z przetokami jelitowymi Thiry-Wella, oraz na 6 innych nieoperowanych psach, badano wpływ soku jelitowego z różnych odcinków jelit na ruchy głodowe żołądka. W tym celu zakładano psom przez przełyk sondę żołądkową zakończoną balonikiem i łączono ją z manometrem bromoformowym, którego atramentowy pisak rejestrował ruchy żołądka na kimografie. Sok jelitowy otrzymywany przez mechaniczne drażnienie pętli, odwirowany i przesączony podawano dożylnie innemu osobnikowi (seria doświadczeń A), lub dla zapobieżenia ewentualnym wpływom uczuleniowym temu samemu osobnikowi, od którego go zbierano (seria doświadczeń B). Wstrzykiwanie odbywało się w trakcie zapisywania ruchów głodowych, zwykle na początku okresu ich występowania.

Po przeprowadzeniu doświadczeń kontrolnych dla zaznajomienia się z charakterystyką ruchów głodowych poszczególnych psów, wykonano 36 doświadczeń wprowadzając przeważnie po 2 ml, 5 ml i 10 ml soku, zbieranego z trzech różnych pętli: z początkowego odcinka jelita cienkiego — grupa I, ze środkowego — grupa II i z końcowego — grupa III, osobno dla serii doświadczeń A i B.

Hamujący efekt działania soku jelitowego na ruchliwość żołądkową zaznaczył się we wszystkich sześciu grupach doświadczeń, jednakże ilości soku wywołującego zahamowanie były różne w poszczególnych grupach. Najsilniejszy wpływ hamujący posiadał sok z początkowego odcinka jelita czczego, a w serii doświadczalnej B hamowanie zachodziło zwykle po podaniu większych ilości soku niż w serii A.

Badano następnie zachowanie się ciśnienia tętniczego przy dożylnym podawaniu soku jelitowego. Sok autogeny wywoływał mniejsze obniżenie ciśnienia niż homogeny, lecz pojawiało się ono już po podaniu 2 ml homo, lub 3 ml autogennego soku z początkowego odcinka.

Aby wykazać, czy zachodzi hamowanie bez równoczesnego obniżenia ciśnienia, wprowadzano kilkakrotnie 1 ml soku I A (homogennego z początkowego odcinka) z różną szybkością, w ciągu 10 lub 40 minut. Ustalono, że ruchy ustawały dokładnie po 6 lub 24 minutach, za każdym razem po podaniu 0,6 ml. Tymczasem 1 ml tego soku bez względu na szybkość podawania nie obniżał ciśnienia tętniczego. Podobne doświadczenia typu I B są w toku.

Jeśli przyjąć możliwość minimalnego wchłaniania dokrewnego soku jelitowego, to jego wpływ regulacyjny na skurcze głodowe żołądka wydaje się prawdopodobny.
